

δυστυχίαν. Παρὰ τὴν γνώμην δὲ τῶν φρονούντων, ὅτι διὰ τοὺς ἀληθεῖς ἐργάτας τοῦ λόγου ἢ τῆς τέχνης ἢ πενία καὶ ἡ δυστυχία εἶναι δυνάμεις δημιουργικαί, ὁ Πόρτος φρονεῖ—ὡς πολλοὶ ἄλλοι—ὅτι μὲ τὸν πλοῦτον μόνον οἱ «ἀοιδοπόλοι» δύνανται ν' ἀναδειχθῶν· διὸ καὶ ἐπιμένει εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ καταδαμασμοῦ τῆς πενίας. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ποιήματος εἶναι ἐγκώμιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἡγεμόνος καὶ ὅλης τῆς καλῆς διοικήσεώς του, ἢ ὅποια καθιστᾷ εὐτυχῆ τὸν βίον τῶν ὑπηκόων του. Ἄλλὰ τὸ ἐγκώμιον γίνεται μὲ ὑπερβολὴν τόσῃν, ὥστε καὶ ἕπου διατυπώνεται γνησίως ποιητικῶς ἔννοιά τις, εἰκῶν, φράσις, χάνεται αὕτη ὑπὸ τὴν ἐγκωμιαστικὴν ὑπερβολήν.

Καὶ τὸ ἄλλο εὐχαριστήριον ποίημα ἔχει γραφῆ εἰς τὸν αὐτὸν μονότονον τρόπον τῆς ἐκφράσεως τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐγκλείει τὴν ἰδίαν θεοσέδειαν. Ἔχει ὁμοίως ἀρχαιοπρεπεστέραν τὴν ἔμπνευσιν· καὶ ὁ ἀντίλαλος τῶν ἀρχαίων ποιημάτων εἶναι εἰς αὐτὸ ἰσχυρότερος. Ὁ κλασικιστὴς ποιητὴς φανερόνεται ὀλοκληρωτικῶς.

*Τὰ δῶρα νητρεκέως
τοὺς θεοὺς χολωθέντας
ταῖς βροτῶν ἀμαρτίαις
ραδίως ἐξιλάσκει,
κατὰ τὴν παροιμίαν
πάλαι τεθρυλλημένην
ὁ Φῶβος ὁ Μουσῶν
ἡγεμῶν χουσοκόμων,*

*τοῖς ἑαυτοῦ τόξοις,
καὶ βελῶν ἀνωκαίσι
πολλάκις ἦν ἐτοιμος
βαλεῖν, κῆρα φορούσας,
τὴν κεφαλὴν ἀδίκων
ἡδ' ἀθεμίστων βίαν
πανοίμεν ἦδη μέλλε
τὴν ὑπερηφανοῦσαν κτλ.*

Διὰ τὴν ὀπωσδήποτε πληρεστέραν ἀπεικόνισιν τῆς φιλολογογικῆς μορφῆς τοῦ Αἰζμ. Πόρτου πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι οὗτος συνέθεσε προσέει τὸ κατὰ τὸ 1605 δημοσιευθὲν ἔργον «Περὶ τῆς πηλαιᾶς τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς Συμποσίοις συμπεριφορᾶς», βιβλίον εὐτράπελον καὶ παιγνιδῶδες γεγραμμένον, ἀποδλέπον εἰς τέρψιν μᾶλλον ἢ διδασκαλίον, ἀλλὰ πάντως σοφώτατον, καὶ πραγματεῖαν εἰς λατινικὴν γλῶσσαν «Περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης καὶ ποιικλωτάτης δυνάμεως τοῦ Μηδενός» ἐκδοθεῖσαν κατὰ τὸ 1609.¹ Ἰκαναὶ ἄλλαι πραγματεῖαι του καὶ πολλαὶ ἐπιστολαὶ του μένου ἀνέκδοτοι.²

1. Τὰ ἔργα ταῦτα περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Weber σελ. 32 καὶ 35—39

2. Ἴδε εἰς E. Legrand: α', 2, III pp. 107—110.

